

[Landbrugsministeren.]

gøre uden at behøve at opgive det sociale sigte i den boligstøttelovgivning, vi i øvrigt skulle have. Det er min opfattelse, at vi kan gøre det samme, også når det gælder lovgivningen om landarbejderboliger. Jeg har yderligere den tro og den opfattelse, at det er rigtigt, at vi i princippet fører denne lovgivning ind i samme grundsystem, hvorefter vi yder social støtte til boliger andre steder i landet. Det er det, der ligger i det.

Man spørger: hvori består støtten, når vi går over til at få finansieret disse boliger ad de normale finansieringskanaler, der finansierer alt andet boligbyggeri her i landet? Der er knyttet to afgørende modifikationer til det. For det første en statsgaranti, der sikrer, at de kan finansieres inden for de rammer, der i øvrigt er fastlagt. For det andet en rentesikringsordning, der betyder, at bortset fra den ændring, der foreslås i rentesatserne, nemlig fra de 5 pct. til 6½ pct. og fra de 7 pct. til 7½ pct., så vil huslejen for de pågældende, under forudsætning af at man bygger til de byggeomkostninger, som man har kunnet hidtil, være den samme. Derved er det sociale sigte bevaret, og det synes jeg man må erkende, selv om man kan være kritisk indstillet over for de principper, der lægges til grund.

I denne forbindelse må jeg trods alt sige til hr. Chr. Thomsen, at hans parti har jo været med til at acceptere, at man ændrede principperne for al anden social boligstøttelovgivning i Danmark. Vi er enige om at ønske en social støtte til boligbyggeriet på landet, og så tror jeg ikke, det tjener dette fælles formål at prøve at udlægge det, som om der ikke er bevaret det afgørende sociale element og de afgørende muligheder, der ligger heri.

Jeg har erkendt, at selvfølgelig er det administrativt enklere, hvis vi bare opkræver skatterne og udlåner hele beløbet, men når hr. Chr. Thomsen siger, at der er jo ikke to boliger, der skal tilbagebetale det samme eller have præcis den samme rentesikring, og det er et problem, så må jeg gøre opmærksom på, at der er heller ikke to af de nuværende boliger, der skal betale præcis det samme, for det beror selv-

følgelig hver gang på de individuelle boligomkostninger. Det må gøres op for hvert lån eller for hver ejendom for sig, og det må det også efter lovforslaget.

Der blev stillet forskellige enkeltspørgsmål. Hr. Burgdorf spurgte, om denne lovgivning ikke retteligt burde sortere under boligministeriet i stedet for under landbrugsministeriet, og det er et spørgsmål, som jeg mener det er meget rimeligt at overveje. Jeg vil ikke påstå, at der ikke er betydelige argumenter, saglige argumenter, derfor.

Når hr. Burgdorf spørger, hvilke mennesker der kan have de pågældende boliger, vil jeg gerne minde om, at det står præciseret i bestemmelsen i lovens § 2, stk. 1, nr. 5, at kravet er, at man skal være beskæftiget ved normalt forefaldende arbejde på landet, og så står der:

„hvorved forstås, at ansøgeren gennem længere tid har haft og stadig søger sit udkomme helt eller fortrinsvis ved sædvanligt lønarbejde ved jordbrug eller ved hermed økonomisk ligestillet lønarbejde ved andre arbejdssteder beliggende uden for bymæssig bebyggelse.“

Hr. Burgdorf var kritisk indstillet over for, at man arbejdede med to rentesatser, og hr. Chr. Thomsen var kritisk indstillet over for, at nu var forskellen blevet mindre mellem disse to rentesatser. Det kunne måske tyde på, at det var en ret så gylden middelvej, der var fundet i lovforslaget. I hvert fald var de to ordføreres standpunkter ikke forenelige.

Med hensyn til spørgsmålet om de ansøgninger, der ligger, skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget, hvori der gøres rede for, at det må påregnes, at en vis del af de lån, hvorom der er givet tilsagn i finansåret 1970-71 — altså sager, der er behandlet, og hvor der er givet tilsagn om lån — først vil komme til udbetaling i 1971-72.

Jeg synes, det er et væsentligt problem, hr. Niels Eriksen rejste, spørgsmålet om adgang overhovedet til at bygge i forhold til by- og landzoneloven. Det er et problem, jeg går ud fra man kan vende tilbage til under udvalgsbehandlingen, for det er jo forudsætningen for, at loven overhovedet kan have nogen virkning. Det samme gælder